

fremhævede, og som er det bestikkende ved Kommissionens Forslag, er dette, at Bundsikring skal til alligevel, og det er vist meget rigtigt, det skal den ogsaa. Men saa er der Indbygningerne; de skulle ogsaa til, siger man. Nej, det skulle de slet ikke, for hvis man vil lukke, er det slet ikke vist, at der skal tages fat paa den Maade. Her ere vi, mener jeg, ved det springende Punkt; nu skulle vi tage Stilling. Hvide Sande-Gennemgravningen har været et Forsøg — det kunne vi jo se, det staaar mange Steder i Rigsdagstidenden —, og viser Forsøget sig at være mislykket, kan man gaa tilbage igen til de gamle Forhold, saa kan man med andre Ord lukke Udløbet ved Hvide Sande, og det er det Spørgsmaal, vi staa overfor nu. Hvorledes har da Forsøget virket? Med Hensyn til Oversvømmelserne synes jeg, vi nemt kunne blive enige om, at det har virket langt uheldigere, end de allerfleste af os troede, ogsaa uheldigere, end jeg troede; det vil jeg indrømme. Det er vist ikke værd at strides mere om det. Og med Hensyn til Fordelene, det har skabt, har jeg nu fornylig paavist, hvorledes det ser ud. At der kan være enkelte Marker, som kunne være blevne hurtigere afvandede og maaske lidt bedre afvandede end hidtil, skal jeg slet ikke bestride; det er jo en stor Egn, Spørgsmaalet omfatter, og Forholdene ere forskellige baade ved Sydenden og Nordenden af Fjorden. Nu ere vi altsaa ved det springende Punkt: Skulle vi nu fortsætte Forsøget? Ja, siger det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), vi skulle fortsætte Forsøgene, man kan altid lukke. Nej, det er det, man ikke kan. Jeg skal minde det ærede Medlem om den sidste Bevilling, vi gav til Høfderne ved Thyborøn. Da blev det sagt: Nu skulle vi have det Par Millioner, saa maa det være Slut. Der var ingen af Rigsdagsmændene, der rigtig var for den Bevilling, men den blev bevilget alligevel, fordi man sagde som saa: Nu have vi bekostet saa mange Millioner, nu maa vi tage dette med, for ellers er det andet spildt. Og saaledes tror jeg ogsaa, det vil gaa ved Hvide Sande, naar det nu viser sig, at Sejlforholdene deroppe for Fiskerbaade blive rent umulige. Det tror jeg nemlig de gøre, og det tror jeg endda de gøre temmelig hurtigt, fordi det ikke vil være nemt, naar der er en lille Smule Søgang, at holde paa et saadant Cementrug, og hvis Baadene tørne mod Siden, vide vi nok, hvordan det gaar. For det andet vil Havet rimeligvis smide Sand ud ved Ky-

sten ved Sydsiden og maaske ind ved Nordsiden, og saa vil man sige: Ja, nu er det meget godt, naar bare vi kunde faa det Sand væk; men det kunne vi ikke faa bort, for det er Materialvandringen, som er Skylden, den meget bekendte Materialvandring fra Nord til Syd; nu maa vi have et Par Moler ud, de ville maaske koste saa meget, og naar vi faa dem, ere vi færdige. Og saa siger Rigsdagen maaske, eller saa kan der være nogen Grund til at sige, ligesom man sagde den Gang: Ja, nu have vi bekostet saa meget paa det, skulle vi saa ikke bekoste det med. Og saadan kunne vi blive ved. Nu staa vi ved det endelige Vendepunkt, nu maa Forsøgenes Tid være forbi, nu skal hver Rigsdagsmand gøre sig klart, om han vil blive ved at bekoste paa denne Gennemskæring ved Hvide Sande, eller han ikke vil. Det er derom, Afstemningen kommer til at dreje sig. Jeg anbefaler, at man følger Flertallet, thi saa følger man Naturens Love, og det er altid godt at være i Pagt med dem. Jeg har lovet at tale kort, og det skal jeg holde.

Ministeren for offentlige Arbejder

(*Thomas Larsen*): Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til de Udtalelser, der ere fremsatte af den ærede Ordfører for Mindretallet (P. Th. Nielsen) og det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich). Jeg ønsker imidlertid at knytte nogle Bemærkninger til enkelte af de Udtalelser, som ere fremsatte af de Herrer, der senere have haft Ordet for at forsvare Flertallets Forslag; det skal ikke blive mange Bemærkninger, thi det forekommer mig, at der nu er talt tilstrækkeligt om denne Sag, der fremkommer ikke nye Synspunkter; hvad der videre fremsættes, vil nærmest blive Gentagelser af, hvad der tidligere er blevet sagt. Det staaar tillige for mig saaledes, at hvad der nu tjener Sagen bedst, er, at den kommer til en Afgørelse og snarest muligt bliver sendt op til det andet høje Ting, thi det vil sikkert ikke lykkes gennem yderligere Diskussion at faa de modstridende Anskuelser til at nærme sig til hinanden i højere Grad, end Tilfældet er i dette Øjeblik.

Jeg skal ikke opholde mig ved den Kritik, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) rettede mod mig personlig for min Handlemaade i denne Sag, idet han udtalte, at jeg havde handlet uforsvarlig langsomt og som Følge deraf nu havde bragt Tinget i den Nødvendighed at gennemføre et dyrere Forslag, end det ellers vilde have været Tilfældet. Jeg har tidligere ved Sagens første Behandling